

Заслужен отговор.

Приказка.

Един селянин взел от сжседа си на заем дванадесет варени яйца.

Днес да вжрне яйцата, утре да ги вжрне — минало се неделя, две, месец, година, две, и той забравил.

Сжседа му го дал в сжд. И писал в заявлението: „Преди две години дадох в заем на сжседа си Петжр Иванов дванадесет яйца. И до днес не ми ги е вжрнал. С това ми причини голяма загуба. От тези яйца щяха да ми се излупят пилета; пилетата щяха да порастат и станат големи кокошки и всяка кокошка щеше да ми снесе по 50 яйца. От тези яйца щяха да се излупят нови пилета и те щяха да порастат и ми снесат яйца, и т. н. С това Петжр Иванов ми причини загуба две хиляди лева. Моля да се осжди да ми заплати тази сума“.

Сждията изпратил на обвиняемия Петжр Иванов призовка: да се яви еди-кога-си в еди-колко си часа сутринта.

Дошло уреченото време.

Обвиняемия не се явил. Чакали час, чакали два — пак го няма. По едно време иде разпжхтян.

„Защо закжснѣ?“ ядосано го запитал сждията.

„Варих грах, за да посадя градината си“, отговорил обвиняемия.

Сждията се разсмял.

„И тази си я бива!“ извикал той. „Та може ли варен грах да никне?“

„Ако варен грах не може да никне, питайте тогава сжседа ми: могат ли варени яйца да се мжтят?“

Сжседа му се засрашил и навел глава надолу. И задоволил се да му се повжрнат само заетите дванадесет яйца.

